

Capitolul 1:

Cunoașterea slăbiciunii

Era un întuneric total. Nici măcar ea nu era obișnuită cu o astfel de atmosferă. Își simțea respirația rece și agitată, în timp ce înainta printre camerele casei în care nu știa cum ajunsese. Îi era frică. O frică paralizantă, dar și manipuloare. Trebuia să găsească sursa fricii sau să învețe să trăiască cu ea.

Clădirea era părăsită. Cu siguranță, ea era prima persoană care o vizita în ani buni. Nu exista nicio urmă de decorațiuni sau mobilier în camere. Doar praf așternut pe parchetul șubred, care cu orice sunet părea că vrea să spună ceva. Pereții erau crăpați într-un model aproape artistic, ce atrăgea mintea oricărui copil. Însă, dintr-un anumit motiv, nu se mai simțea o fetiță și atât. Se afla într-o clădire abandonată, căutând prin fiecare cameră, deși era speriată de moarte.

Dar toate încăperile în care intrase erau complet goale. Nici urmă de realism, doar un mister fantastic.

Mai rămăsese o singură cameră: cea din capătul holului. Dacă stătea să se gândească, clădirea semăna cu biroul bunicului său, cel cu multitudinea de camere. Dar nu se afla acolo, pentru că acela era un loc atât de familiar ei, încât nu putea s-o sperie vreodată. Îl asocia mereu cu timpul petrecut alături

de bunicul ei, un om foarte ocupat, dar care știuse să-și păstreze zâmbetul pe buze atunci când era ea prin preajmă.

Apucă indecisă clanța ultimei uși. Era imposibil! Trebuia să se afle ceva acolo. Ceva care putea face ca totul să dispară.

Când deschise ușa, parcă intrase în altă lume. Pereții erau scrijeliți cu semne indescifrabile, scrise violent, și desene ciudate. Desenul care o impresionat-o profund pe fată a fost unul în care o făptură umanoidă cu coarne părăsea confortul alături de semenii săi, aventurându-se în universul posibilităților nelimitate. Transmitea foarte multe sentimente, deși nu era decât o vopsea neagră pe un zid plictisitor.

Nu avusese prea mult timp să studieze celelalte lucrări. Simți. Nu era singură. Cel care a făcut desenele se afla în apropierea ei și o privea cum îi explora arta. Dar pentru un anumit motiv, se temea că-i va face rău.

Îl putea vedea. Purta haine elegante, pe care ea nu le înțelegea. Avea o pălărie ce îi acoperea aproape în întregime părul. Pielea îi era de un amestec cenușiu cu albastru, iar ochii săi, întunecați, cu irisul precum o lumină difuză. Însă dintre toate aceste caracteristici stranii, lucrul care i-a intensificat frica fetei au fost coarnele. Erau răsucite precum niște rădăcini ce se răspândeau îndelungul camerei. Încet, ele începură să se apropie de ea. Lumina ochilor creaturii deveni neliniștitoare, aproape ofensivă.

Fata fugi cât putu de repede, trecând prin camerele asemănătoare ale clădirii. Simțea cum coarnele creaturii se prelungeau în spatele ei, dorind s-o cuprindă.

Se trezi brusc. Se afla în patul ei. Visase! Știa că trebuia să-i spună tatălui ei ce se întâmplase. Pentru că nu fusese un

simplu vis, ci mai degrabă o chemare neobișnuită căreia ea i s-a opus.

Când coborî scările către bucătărie, tatăl pregătea masa pentru ziua următoare. De la moartea soției lui, avea programul atât de încărcat, încât era nevoie să-ți sacrifice mai mereu câteva ore de somn.

— Ce s-a întâmplat, Ronnie? întrebă bărbatul vizibil obosit, dar cu dulceață în glas pentru fetița lui.

Ronnie îi explică visul, însă tatăl nu părea a-l lua în seamă.

— Haide să-ți citesc o poveste! propuse el în schimb.

Își iubea nespus fiica. După tot ce se întâmplase, îi era teamă să nu o piardă. Ar fi făcut orice ca să o vadă fericită.

Plecară în dormitor. Luase o carte și se puse pe marginea patului ei. Cartea era veche și uzată, iar Ronnie se uita la ea de parcă ar fi fost un artefact.

— Urmează să-ți citesc povestea ținutul Sunshade, locul care ne este casă. Poate te va convinge că nu există demoni cu coarne care vor să te prindă.

Ronnie făcuse un semn din cap că era atentă la tatăl ei. Și spera ca povestea să o facă să uite de vis.

— Cu mult timp înaintea creării Universului, existau cinci elemente fundamentale: soarele, luna, pământul, aerul și apa. Aceste elemente au sosit în universul Morrux cu scopul de a da naștere zeilor care să pună fundamentul noilor țărâmurii și noilor civilizații.

Soarele l-a creat pe zeul soarelui, Nirius, iar Luna l-a creat pe zeul nopții, Karpuss. Cei doi au ales să-și creeze un țărâm la jumătatea Universului, unde Soarele și Luna să se întâlnească. Însă de-a lungul secolelor, zeii s-au certat cu

privire la tărâm, așa că fiecare a decis să-și creeze câte o parte după propria asemănare. Deci, Karpuss a creat teritoriul ce poartă numele Shade, iar Nirius teritoriul numit Sun. În Sun este mereu însorit și luminos, iar în satul nostru, Shade, întunericul veșnic domnește în liniște.

Tatăl făcu o scurtă pauză, apoi întrebă:

— Deci, Ronnie, care crezi că este esența povestirii?

Fata stătu puțin să se gândească, apoi spuse:

— Că nu este bine să te certți cu cei apropiați?

— Da, zâmbi bărbatul, dar mai important este să înțelegi că întunericul nu este mereu legat de frică și că poate fi o parte a frumuseții. Mai ții minte locul pe care ți l-am arătat nu de mult?

— Desigur, spuse Ronnie. Este unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată.

— Exact! Și este un bun exemplu al frumuseții în satul nostru.

Tatăl era pe punctul de a continua povestirea când auzi o bătaie în ușă. Știa cine era. O singură persoană ar fi putut să bată la ora aceea.

— E timpul să te bagi la culcare, Ronnie.

Fata era supărată că tatăl ei nu putea petrece mai mult timp cu ea, dar știa că nu avea de ales.

Bărbatul deschise ușa și-l văzu pe băiat. Un adolescent slăbuț, cu părul lung și privirea entuziasmată. Părea oarecum jenat de întreruperea pe care o crease.

— Ce mai faceți, domnule Hadujo? Îmi pare rău dacă v-am deranjat, dar mi-ați promis un ultim antrenament înainte de selecții.

Vizir zâmbi. După o zi plină, tot simțea că mai poate ajuta pe cineva. Ben era elevul său preferat. Avea ambiții pe care nu le mai văzuse la alt copil. Lupta cu pasiune de fiecare dată, încercând să ofere tot ce era mai bun.

Cei doi se îndreptau către sala de antrenamente. Drumul era luminat, dar pustiu și răcoros. După o tăcere lungă, Vizir întrebă:

— De ce nu ai încredere în tine? Am exersat mult, nu cred că este vreo mișcare pe care să n-o cunoști.

— Concurenții sunt din ce în ce mai puternici. Trebuie să mă asigur că le pot face față.

— O să fie bine, îl încurajă Vizir. Până la urmă, e doar o selecție obișnuită.

— Am așteptat momentul ăsta toată viața. Este singura mea șansă să reușesc. De la moartea părinților mei, răzbunarea pentru regimul lui Horrus este tot ce contează pentru mine.

Vizir căzu pe gânduri. Entuziasmul pe care-l simțea în Ben era intrigant, dar și periculos. Simțea că era datoria lui să controleze felul în care Ben percepea lumea.

Într-un final, au ajuns în sala de antrenamente. Începură ca de obicei, cu o încălzire și o luptă fără arme. Se simțea fericirea emanând din lupta lor. Puterea pumnilor lui Ben se amplifica. Tocmai prin aceste antrenamente se formase o frumoasă relație de prietenie între ei.

Ben se apropie de Vizir, încercând să dea o lovitură puternică. Vizir se feri, îl apucă de spate și-l lăsă în jos.

— De câte ori ți-am zis să ai grijă la postură?! Trebuie să te apropii fix când oponentul nu este atent. Altfel, riști să fii tu cel care e pus în dezavantaj.

Ben se ridică posomorât. Vizir îi puse mâna pe umăr și zise:

— Ești pregătit! Ți-am urmărit evoluția. Poți s-o faci!

— Nu pot!

— Ai nevoie doar de concentrare. Simte adversarul!

Cunoaște-i slăbiciunile!

Ușa se deschise. Blitz îl ajuta pe Lev să se deplaseze în scaunul cu rotile.

— Trebuie să vorbim, Vizir, spuse serios Lev.

Blitz îl conduse pe Ben în afara clădirii. Lev era vizibil deranjat când zise:

— Sunt îngrijorat. Îți umpli programul inutil, ești din ce în ce mai obosit și nu vrei să iei inițiativă în rolul de River. Când o să începi să-ți iei poziția în serios? Horrus pregătește chiar acum o nouă strategie, iar tu trebuie să acționezi. Pare că noua generație de bandiți este singura ta grijă.

— L-ai văzut pe băiat, spuse Vizir. Poate ajunge un bandit de prim rang.

— Băiatul este doar un începător, spuse Lev, devenind furios. Chiar dacă are potențial, va dura mult până să se perfecționeze. În schimb, tu poți face ca totul să se oprească acum. N-ai mai fost într-o misiune de mult timp. Gândește-te bine la ce trebuie să faci!

— Știu deja!

Lev se pregătea să continue cu reproșurile, dar se abținu. Îi aruncă o privire aprigă lui Vizir, apoi plecă.

Înainte de a ieși pe ușă, Vizir spuse:

— Anunță-l pe Blitz să-l aducă înapoi pe băiat. Antrenamentul nu se încheie!

Capitolul 2:

Corbul

Linsk părea tărâmul perfect. Localnicii erau prietenoși, natura se întindea cât vedeai cu ochii, iar arhitectura se înălța extravagantă. Majoritatea cetățenilor dețineau funcții importante, așa că foloseau tărâmul ca destinație de vacanță. Erau cu totul îndreptății să o facă. Aici totul era diferit de celelalte țări.

Copacii erau înalți și subțiri, cu frunzele ruginii și vișinii, formând o umbră ideală pentru o răcoare relaxantă. Casele bogat decorate aveau alei proprii ce duceau la centrul orașului printr-un drum pietruit artistic, formând un mozaic perfect simetric. Mai presus de toate, palatul în care se află umila lor conducătoare se înălța până la nori, fiind imposibil să nu-l observi oriunde te-ai fi uitat în sus.

Regina care conducea regatul din Linsk era o femeie hotărâtă în orice își propunea în legătură cu viața cetățenilor. În fața lumii, părea să aibă controlul deplin, însă în realitate nu era așa.

În lumea bogaților se ducea o nesfârșită luptă a bunurilor. Fiecare dorea să-i impresioneze pe ceilalți cu obiectele rare deținute. Se făceau licitații, prezentări și jocuri menite să le aducă

mai mulți bani celor mai bogați. Se desfășura un adevărat război de putere și bogăție.

Totul era ascuns de guvernul din Linsk. Adunările se făceau într-o clădire anostă, una dintre cele mai modeste ale locului. De data aceasta, domnul Aferbeck le promisese participanților o armă impresionantă, un arc antic folosit de șamanii din Dizmo. Din nefericire, încă îl aștepta pe cel care îi promisese că i-l va oferi, negociind un preț mai mic.

Aferbeck aștepta într-un loc ferit întâlnirea cu vânzătorul. După ceva timp, acesta veni. Avea părul șaten și creț, ochii verzi și îmbrăcăminte de pirat.

— L-ai adus? întrebă Aferbeck.

Vânzătorul apucă sacul pe care îl avea la spate și îl înmână bărbatului. Scoase arma din sac, pe care o admiră îndelung. Păru impresionat.

— Mărim prețul cu 1 000 de rini, spuse vânzătorul. A fost greu de obținut.

Aferbeck fu de acord și îi înmână banii. Nu mai stătu să-și ia la revedere și plecă spre întâlnire.

Când ajunse acolo, toți erau pregătiți. Unul dintre ei, ce urma să organizeze licitația arcului, stătea cu fața spre oameni, în timp ce ei îl priveau pe Aferbeck.

— V-am adus un arc original al șamanilor care au părăsit melegurile cunoscute de noi acum 1 000 de ani. Lemnul este de un soi necunosut, iar gravurile de pe el sunt atent cioplite și nu foarte deteriorate. O piesă pe care orice colecționar ar vrea să o aibă. Aș vrea să încep cu minunata sumă de 12 000 de rini!

Înainte ca vreunul dintre participanți să spună ceva, organizatorul luă arcul și se uită la el.

— Este un fals, spuse cu un calm neobișnuit.

— Imposibil! replicase uimit Aferbeck. Îl dețin de 10 ani, mi l-a dat un bun prieten.

Neinteresat de scuza lui Aferbeck, organizatorul continuă:

— Domnule Aferbeck, minciuna cu privire la valoarea bunurilor date la licitație este o încălcare a drepturilor comunității noastre. Așadar, nu avem de ales. Te excludem din grup!

Aferbeck încercă să se salveze:

— Am fost păcălit! Mi s-a întins o cursă!

Văzând că nu are nicio șansă, ieși din încăpere și se îndreptă cu repeziciune spre casă. Acolo l-a întâlnit pe unul dintre servitorii săi, căruia i-a zis:

— Spune-le corbilor că Alek Khan a încercat să mă păcălească și că trebuie să plătească pentru ce a făcut.

Omul nu mai stătu pe gânduri și îi anunță pe *Corbii*, grupul infracțional deținut în secret de Aferbeck. Majoritatea oamenilor bogați din zonă doreau să dețină conducerea țărâmului, însă niciunul nu reușise.

Când *Corbii* au ajuns la port, Alek era pe cale să plece cu corabia sa. Infractorii s-au urcat pe punte chiar în timp ce Alek ridica ancora. Mulți dintre ei rămăseseră pe uscat, așa că au hotărât să tragă cu pistoalele în corabie.

Alek le rezistă cu ușurință corbilor, fiind specializat în lupta cu sabia. Furia cu care lupta gașca de infractori era nemăsurabilă, deși tot ce făceau era să respecte ordinele șefului lor. Niciunul nu era luptător profesionist, ci mai degrabă doar oameni bine făcuți, cu cicatrici și tatuaje, care trăiau din afacerile mărunte în care era implicat Aferbeck. Cu siguranță că într-o societate înstărită existau și cetățeni nali care alegeau să facă bani prin metode murdare.

Piratul reușise să pună la pământ toți cei șase bărbați care se urcaseră pe punte, dar pagubele aduse de împușcături afectaseră serios corabia. Speriat că va rămâne scufundat, înaintă în ocean cât mai repede posibil. *Corbii* l-au pierdut și cu siguranță nu va mai fi bine primit în Linsk.

Îi era teamă că nu va apuca să ajungă la țarm. Vremea era capricioasă, iar valurile păreau că vor să se răzbune pe bătrâna lui corabie, acum în stare de agonie.

Alek se grăbi în cabină, unde era o dezordine de nedescris. Amintirile pe care le strângea din fiecare călătorie zăceau unele peste altele. Obiectele nu aveau niciun sens, păreau aduse din alte lumi. Dar lui așa îi plăcea. Era magia lui, istoria care-l definea. După o căutare grăbită, găsi harta de care avea nevoie. Căuta tărâmul cel mai apropiat de el, locul în care își putea repara corabia. Și găsisese locul potrivit: Nimato.

Furtuna nu părea că dă semne să se oprească, dar Alek avea încredere în el. Trecuse prin momente mult mai grele, ca prin muchie de cuțit. Nu știa de unde-i izvoră norocul, dar știa cum să profite de el pentru a obține ce-și dorea. De cele mai multe ori, acționa ca un om cinstit ce aprecia experiența în detrimentul banilor. Ceea ce se întâmplase în Linsk fusese inevitabil. Nu putuse să ajungă pe insula șamanilor, oricât și-a dorit. Odată ce se apropiase de locul cu pricina, un sentiment malefic l-a cuprins, iar el se ghida mereu după intuiție. Îi era frică. Dacă urma să fie prins de *Corbii* lui Aferbeck cu minciuna? Așa că nu avusese nimic de pierdut. Confeccionă un arc fals și se rugă ca nimeni să nu-și dea seama. Tot ce putea să facă era să sperie că totul se va termina cu bine pentru a o lua de la capăt.

Așa cum se așteptase, ajunse în Nimato. Pe parcursul drumului, valurile agresive au înrăutățit defecțiunea corabiei, dar din fericire a rezistat până în port. Tărâmul în care se afla era recunoscut pentru vrăjitorii săi, Rekishi, și latura spirituală. Norocul lui era că exista un magazin de construcții la care se putea duce și cere ajutorul. Nimato avea adesea vizitatori ce veneau pentru a explora palatul sau pentru a participa la Ziua celor 3 Luni Albastre.

Zona în care trebuia să se îndrepte se afla în nordul orașului. Acolo, oamenii erau detașați de valorile culturale ale locului, formând mica lor comunitate pe care puteau s-o întrețină împreună. Nu existau Rekishi, nici palate sau biblioteci imense. Doar oameni blânzi, bucuroși să ofere o mână de ajutor.

Alek intră în magazin. Vânzătorul era obosit, cu siguranță în ultima oră de muncă. Dar vizitatorul îi atrase atenția imediat, în timp ce se uita la piesele de care avea nevoie pentru a-și repara corabia.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă vânzătorul.

— Nu, știu exact de ce am nevoie.

Alek găsi piesele necesare din sutele de obiecte aflate împrejur. Vânzătorul îl analiză impresionat, apoi Alek le așeză pe teșghea.

— Cât trebuie să plătesc pentru toate?

— 7 000 de rini, cu reparația inclusă. Aveți corabia în port, nu-i așa? Sunt sigur că pot rezolva problema ziua următoare.

— O repar singur, am nevoie doar de materiale.

Alek plăti și se îndreptă spre corabia sa. Era dezamăgit, deoarece plătitise pentru materiale aproape întregul preț al arcului

fals. Toată mascarada fusese complet inutilă, nimic mai mult decât o pierdere de timp.

Se apucă de treabă. Din fericire, crăpăturile erau la suprafață și nu afectau prea tare corabia. Afară era rece, iar atenția lui era scăzută. Reparația a durat tot restul zilei, așa că abia aștepta să se pună la somn.

În timp ce mergea spre dormitorul din corabie, auzi ceva neașteptat. Era imposibil ca vreun obiect din debara să cadă și să scoată un asemenea sunet, care părea făcut de o ființă. Inspectă locul cu atenție, având grijă la fiecare pas pe care-l făcea.

Începuse să localizeze originea sunetului. Venea din grămada sa de obiecte. Deschise încet ușa. Era un copil. Băiat, în pragul adolescenței, îmbrăcat cu o haină ciudată, care încerca să se ascundă în dulapul lui.

Alek deschise larg dulapul. Băiatul încremeni. Alek nu știa cum să reacționeze, dar trebuia să fie blând pentru a-și da seama ce se întâmpla:

— Hei, puștiule, ce cauți aici?

Băiatul tăcea în continuare. Alek se uită de jur-împrejur și văzu că felinarul său se afla în altă parte.

— Vrei felinarul?

Apoi luă obiectul și-l îndreptă spre băiat.

— Cum te cheamă? întrebă cu un ton prietenos Alek.

Băiatul ezită, dar scoase totuși primele sale cuvinte:

— Yassuo...

Alek se uită iar la el, apoi spuse:

— Ești un Rekishi, nu-i așa?

— Un învățăcel...

Făcu o mică pauză, apoi spuse rușinat:

— Astăzi mă va asista cineva la antrenamente. Profesorul meu mi-a spus că este foarte important. Omul acela îmi putea oferi un viitor mai bun, în care abilitățile mele pot fi recunoscute. Voiam să-l impresionez cu noul meu colector de suflete.

Alek aruncă o altă privire spre felinar. Îl luă și-l așeză în mâinile băiatului.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Este una dintre multele vechituri pe care le păstrez din nu știu ce motiv.

— Nu știu cum să vă răsplătesc! spuse fericit Yassuo.

— Doar să ai grijă la antrenament!

Alek îl conduse pe băiat în afara corabiei. Îi strânse mâna puternic și îi ură încă o dată succes la antrenamentele sale, despre care presupuse că erau pentru pregătirea de a deveni un Rekishi.

Cine s-ar fi așteptat la o astfel de întâmplare? se gândi în sinea lui Alek. *Oare cine va putea să-i schimbe viața băiatului sau măcar să promită că i-o va schimba?*

Yassuo să grăbea spre palat. Era în întârziere. Trebuia să se întâlnească cu profesorul său la primul etaj, acolo unde se țineau de obicei cursurile Rekishi. A parcurs cu dificultate holurile lungi ale palatului până în locul stabilit. Când ajunsese, un vrăjitor Rekishi îl privi cu severitate. Înainte ca el să spună ceva, Yassuo se scuză:

— Îmi pare rău, domnule, am avut o problemă de rezolvat. Vestea bună este că am găsit colectorul potrivit.

Yassuo ridică felinarul, dar vrăjitorul nu păru impresionat.

— Să mergem, spuse vrăjitorul, suntem așteptați.

Yassuo intră în sala de antrenament și făcu o plecăciune în fața invitatului. Era un bătrân îmbrăcat sofisticat, cu o privire mai impunătoare decât cea a profesorului său. După aceea, s-a așezat pe covorul din mijlocul sălii, punându-și felinarul în față. Alături

de felinar se afla un corb imens, cu penele de un negru mat și privirea aproape neînsuflețită. Stătea într-o colivie, obișnuit cu captivitatea sa.

Închise ochii. Părea că se concentrează temeinic, deși nimic nu se schimbase. Dar după câteva momente de așteptare din partea celor doi spectatori, o mică lumină se aprinse în felinar. Era de un albastru deschis, foarte luminos. Încet, corbul se agită, semn că simțise ceva. Starea păsării evoluase în timp ce Yassuo se concentra, devenind din ce în ce mai speriată și incontrollabilă. În timp ce lumina din felinar continua să se intensifice, corbul se liniștea, de parcă îi slăbiseră puterile. Yassuo părea că întâmpină o dificultate la un moment dat, dar preluă din nou controlul când pasărea căzu în sfârșit la pământ. Lumina felinarului ajunsese în forma finală, iar antrenamentul de Rekishi se termină. Yassuo reușise să mute sufletul corbului în felinarul său.

— Foarte bine, Yassuo, spuse profesorul. Poți aștepta aici până când eu și domnul Sun discutăm.

Cei doi bărbați închiseră ușa sălii de antrenament și ieșiră pe hol. Se uitară bine pentru a nu-i auzi nimeni, însă nu știau că Alek, cuprins de curiozitate, se ascunsese și îi spiona.

— Înțeleg că băiatul este talentat, Kharru, dar nu-i pot oferi condiții în Sun atât de ușor. Nu este necesar doar să fie talentat. Nu am nevoie de puterea unui Rekishi, ci de o legătură pe care o pot forma cu Nimato. Tu, Kharru, ești foarte important pentru această comunitate. Dacă te-ai alătura mie, voi putea beneficia de ajutorul regelui din Nimato cu orice ocazie.

— Unde vreți să ajungeți cu asta? întrebă Kharru nedumerit.

— Vreau să spun că sunt dispus să-l primesc pe băiat, să mă asigur că va ajunge în cea mai importantă funcție a casei regale.

Dar doar dacă vei veni și tu cu noi și vei rămâne în țărâmul meu până ce acesta va deveni adult.

Kharru era un om inteligent, așa că simți că bătrânul avea un plan bine pus la punct.

— Horrus, sper că nu vrei să declanșezi un alt război în Sunshade!

Horrus răsese.

— Nu, sigur că nu. Îți voi spune exact ce vreau să fac. De ani buni, Sun a rezistat doar prin urma luptei și a organizației militare. Vreau să schimb asta. Vreau ca regatul meu să fie dezvoltat din toate punctele de vedere. Așa că am decis să formez o adunare legislativă în care fiecare participant să dețină o funcție importantă în regatul Sun. Simt că în sfârșit am nevoie de cineva aproape de mine, care să mă ajute să iau decizii. Pentru multă vreme m-am temut de consecințe, dar acum sunt pregătit să fac acest pas pentru binele poporului meu.

— Ce vrei să fac eu în această adunare? întrebă Kharru.

— Te vei ocupa de relația cu celelalte țărâmurii. În lunga ta viață de Rekishi, ai călătorit peste tot, Kharru. Știi asta.

Kharru era impresionat, dar și puțin întrebător. Avea totuși încredere că planul va funcționa și că nu va provoca mai multe stricăciuni între țărâmurii.

După ce au finalizat discuția, Horrus plecă, iar Kharru se întoarse să-i dea vestea lui Yassuo. În același timp, Alek se mândrea cu prețioasa informație pe care o obținuse.